

Chương 15

Anh không tốt đẹp, nhưng tuyệt đối sẽ không phụ em

Kỳ nghỉ 1/5, Diêu Viễn đưa bà đi khám, lão nhân gia 2 ngày này bị tức ngực, cũng may kết quả kiểm tra cho thấy không có gì đáng ngại. Trên đường từ bệnh viện trở về, bà bỗng bảo tài xế taxi đỗ xe lại, “Bé con, bà cháu mình đi dạo đi.”

“Vâng.” Phía trước là nơi cha mẹ cô bị tai nạn.

Diêu Viễn đỡ bà chậm rãi đi, chuẩn bị tới giao lộ kia cũng là lúc một người đàn ông lướt qua.

Diêu Viễn vốn cúi đầu theo bản năng lại ngẩng lên, trong nháy mắt đó, cô gần như không thể tin nổi, bởi vì cô nhận ra người này, tuy rất mơ hồ nhưng cô nhận ra, mà người đàn ông nọ cũng dừng bước kinh ngạc nhìn hai người, nhưng rất nhanh liền khôi phục được phong thái của mình, sau đó gật nhẹ đầu bước đi.

Diêu Viễn trừng mắt không nói gì, mãi cho đến khi bà hiền lành hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không, không sao ạ.”

Giang Văn Hàn, sao hấn lại đến đây? Là trùng hợp, hay là...

Giang An Trình đến đó chú hỏi: “Chú về khách sạn hay còn muốn đi đâu?”

“Về khách sạn thôi, nơi muốn đi chú đã đi rồi.” Giang Văn Hàn cười cười, “An Lan đâu?”

“Vẫn đang bên nhà bác nó ạ.”

“Thế à? Hôm nào chú cũng phải qua đó chào thầy Triệu một tiếng, bây giờ thư pháp của ông ấy hẳn là ngàn vàng cũng khó cầu rồi?”

“Vâng.”

“Dòng dõi thư hương, con trai Triệu Tử Kiệt thì không hun đúc được mấy, ngược lại An Lan lại có phong phạm đó hơn.” Giang Văn Hàn chậm rãi nói, “Hôm nay chú tình cờ gặp cô bé kia, nghe nói An Lan vừa ý nó?”

Giang An Trình hơi ngạc nhiên gật đầu.

“Trùng hợp thật.” Giang Văn Hàn gơ tay day day mi tâm, cũng không nói thêm gì.

Đến khách sạn, Giang An Trình đi giúp chú làm thủ tục nhập cư, người nọ thì ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh, khí độ nho nhã, khi không cười không nói

lại khiến người ta có cảm giác u buồn, tang thương.”Không ngờ việc kia đến bây giờ còn có thể hại đến người khác.” Giang Văn Hàn chống trán lẩm bầm. Nhớ lại cô bé vừa gặp khi đó chắc chỉ mới tám chín tuổi, thế nhưng còn có thể nhận ra ông, ngược lại bà cụ năm đó trên tòa án nguyên rủa ông gặp báo ứng, bị trời đánh lại không nhớ.

Giang An Lan sau đó nghe Giang An Trình chú đến rồi cũng chỉ ừm một tiếng tỏ vẻ đã biết. Giang An Trình ngồi cạnh em hỏi, “Có muốn tìm chú ấy nói chuyện một chút không? Hai người ở khách sạn cũng không xa nhau lắm.” Anh vốn định đưa chú vào khách sạn này, nhưng ngẫm lại vẫn là quên đi, nói cho cùng anh vẫn nghiêng về phía đứa em này hơn, đối với chú không nói tới bối phận, nhiều năm như vậy gần như mỗi năm chỉ gặp đúng một lần, cảm tình cũng dần phai nhạt.

Giang An Lan đảo mắt nhìn bản thiết kế nhà trên tay, “Nói gì bây giờ? Chú ấy rốt cuộc vẫn là người nhà, mà em nếu đã nhận định cô ấy thì nhất định sẽ làm cho mối tình này có kết quả.”

Giang An Trình nghe xong cũng không nói gì.

“Anh, căn nhà bên này anh giúp em để ý một chút, em muốn tranh thủ trước tháng 12 này làm xong tất tặn tặn.”

“Vội thế?”

Giang An Lan cất bản thiết kế đã xem xong đi, thần sắc bình tĩnh nói: “Xong sớm còn lấy vợ sinh con.”

Diêu Viễn bên này vừa chập tối bác đã lái xe đến chỗ cô đón bà, trong nhà lại chỉ còn một mình, Diêu Viễn xem tv được một lúc phát chán đành phải vào thư phòng mở máy tính.

Lên QQ đọc tin nhắn, có một cái là của Jack cách đây nửa giờ, “Su nương, khi nào chị mới online vậy? Em bị người ta đuổi giết thật đáng thương.”

Cô vốn không định trả lời, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi: “Ai giết?”

Jack trả lời rất nhanh, “Su nương lên rồi? Em cũng không biết bọn họ ở đâu ra, giết em nhiều lần lắm rồi, nói bởi vì em là đồ đệ của anh cùng su nương, cho nên...”

“Anh cậu đâu?” Cô hỏi câu này hoàn toàn là xuất phát từ phản xạ có điều kiện.

Có điều lại khiến cho ngón tay vị đang ngồi trước máy tính đăng nhập tài khoản của em trai khựng lại, “Đang bận.”

“À... thế để chị vào game.”

“Chờ chút, em bây giờ chưa muốn chơi lắm, su nương chị em mình tán gẫu đi, chán quá.”

“Cũng được...”

“Chị đang làm gì đấy?”

“Thì nói chuyện với cậu chứ còn làm gì.”

Giang An Lan mím môi, khước miệng cong lên đầy ý cười, “Video call với em có được không?”

“Ặc...”

“Không được sao?”

“Cũng không hẳn.”

Giang An Lan gỡ camera lắp trên màn hình xuống bỏ vào ngăn kéo, tỉnh bơ gõ, “Tiếc là em không có camera.”

Vì vậy liền trở thành video call một chiều, Giang An Lan nhìn thật lâu gương mặt trên màn hình máy tính. Cô cắt tóc lần trước anh ngồi trong xe đã thấy rồi, về phần mặt lại hình như hơi gầy “Su nường đang giảm béo à?”

“Không mà.”

Diêu Viễn bỗng nghe thấy tiếng chuông di động vang lên, “Tiểu Kiệt, chị nghe điện thoại đã, chờ một chút.”

Giang An Lan nhìn cô đi ra chỗ khác nghe điện thoại, quay lưng về phía màn hình, thân hình nhìn qua đúng là rất gầy. Anh mở to âm lượng, mơ hồ có thể nghe được tiếng cô khe khẽ.

Anh thật sự quá nhớ cô .

Điện thoại là của Diêu Hân Nhiên, hẹn Diêu Viễn ngày mai cùng đi du lịch, người nọ lắc đầu, “Không đi, ngày lễ đi đâu cũng chen chúc.”

“Cơ quan chị tổ chức, được mang theo người nhà. Du lịch Cửu Trại Câu 5 ngày, xác định không động tâm sao?”

Diêu Viễn thật sự không có tâm tình đi ra ngoài, nhưng lại không muốn để chị họ nghĩ nhiều liền bảo đùa: “Nước ngoài thì đi, có khi vắng hơn một chút.”

“Ăn mày đòi xôi gấc.” Diêu Hân Nhiên cười mắng, sau lại hỏi, “Giới thiệu trai đẹp cho em nhé, là đồng nghiệp của chị, khi nào về sắp xếp cho hai người gặp mặt một lần, thế nào?”

Diêu Viễn toát mồ hôi, “Không cần đâu.”

“Đẹp trai lắm luôn, mày rậm mắt to, dáng người cũng thực OK...”

Diêu Viễn cắt ngang, “Chị, em không cần đẹp trai đẹp gái gì đâu.”

Diêu Hân Nhiên thở dài trong lòng, vì giá khởi điểm cao quá mà... Giang An Lan kia...

Diêu Viễn cúp điện thoại trở lại trước máy tính, hỏi Jack: “Còn đó không?”

“Còn.” Giang An Lan gõ chữ, “Chị không cần anh nữa sao?”

Diêu Viễn lập tức nói không nên lời, đưa nhỏ này...”À... chuyện của người lớn trẻ con đừng để ý.”

“Em không phải trẻ con .”

“Ít nhất vẫn là vị thành niên chứ?”

Giang An Lan cúi đầu khẽ cười, trong lòng tự nhủ, nếu lúc anh còn vị thành niên mà quen được em, sau đó để ý em, em bây giờ nhất định đã ở nơi anh có thể chạm tới rồi.

Tình yêu vốn là thứ khó tìm nhất, nhưng một khi đã dính vào lại trở thành thứ khiến người ta không thể dứt bỏ nhất.

Hai người lại hàn huyên một hồi, Diêu Viễn cuối cùng nói muốn ra bờ biển đi dạo mới chào tạm biệt. Chờ cô tắt camera, Giang An Lan bèn đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn ra bờ biển bên ngoài. Khách sạn này, gian phòng này Diêu Viễn cũng từng đến qua, còn ở đây ngủ trưa cùng anh.

Nói xem, trên đời này có phải thật sự tồn tại phép màu hay không? Vừa nhìn thấy cô anh đã nhớ đến phát điên, anh muốn gặp cô, không phải kiểu gặp trên mạng không thể chạm vào nhau kia, thế mà ngay sau đó cô liền muốn sang bên này .

Anh có thể gặp cô sớm một chút được không?

Tính nhẫn nại của anh đúng là không được tốt lắm .

Khi Diêu Viễn ngồi xe buýt ra bờ biển sáng chiều đang vào lúc rực rỡ nhất, từ ra Tết cô đã muốn quay lại nơi này.

Trên bờ biển có không ít người đang đi lại, đa số là du khách, đầu xuân gió biển thổi vào, dẫn theo chút hơi lạnh lạnh, rất thư thái. Diêu Viễn chậm rãi đi về hướng Nam, nghĩ ngợi miên man tầm 20 phút thì trời tối dần, người cũng ít đi. Chỉ vài bước nữa là ngang qua khách sạn cao cấp nhất Giang Ninh, Diêu Viễn đột nhiên dừng bước, đang muốn quay đầu đi vòng lại thì bỗng sau lưng có người đi tới giữ lấy cánh tay cô. Diêu Viễn lập tức cả kinh quay đầu muốn hét ra, một giây sau liền bởi đã nhìn rõ người trước mắt mà quên mất cả động tác.

Anh dịu dàng gọi: “Tiểu Viễn.”

Đối với Diêu Viễn mà nói, so với việc đột nhiên bị bắt lấy, lúc này đây nhìn thấy Giang An Lan còn làm cô hoảng hơn. Cái trước là kinh hãi, người sau, cũng không biết là cảm xúc gì.

“Anh...”

“Anh nói là trùng hợp, em tin không?” Anh từ nhỏ đến lớn đều ghét nói dối, hôm nay lại nói năng bậy bạ, Giang An Lan trong lòng âm thầm tự giễu.

Diêu Viễn đương nhiên là không tin, mà Giang An Lan cũng không cho cô được bao nhiêu thời gian suy xét, duỗi tay liền ôm chặt lấy người trước mặt. Diêu Viễn giãy giụa muốn thoát ra, anh đáng người cao lớn, tay chân thon dài lại dùng lực ôm khiến Diêu Viễn cảm thấy mình như đang đắm vào bịch bông vậy, “Chúng ta không phải đã nói rồi sao?” Chia tay, không gặp nhau nữa.

Người đàn ông luôn lãnh đạm giờ phút này lại không nghĩ nhiều nâng cằm người trong lòng lên, cúi xuống khóa đôi môi hồng nhuận kia lại. Bọn họ hôn nhau đã hai lần, lần đầu như lọt vào trong sương mù, lần thứ hai lưu luyến triền miên, mà lần này, Diêu Viễn chỉ cảm thấy như một dòng nước ấm áp. Diêu Viễn thật sự yêu anh. Cô nhắm mắt lại, khổ sở nghĩ.

Vài tia sáng cuối cùng trên bầu trời cũng dần tắt, chỉ còn lại vài ngôi sao thưa thớt điểm xuyết. Giang An Lan nhẹ nhàng vén tóc ngắn của cô ra sau tai, một đường từ khóe mắt hôn lên trên trán, “Anh yêu em, Diêu Viễn.”

Diêu Viễn vẫn không mở mắt, để anh tùy ý ôm.

Cuối cùng anh giúp cô bắt taxi, trả trước tiền, đọc địa chỉ cho tài xế rồi đóng cửa xe lại. Xe lăn bánh, cô ngoảnh mặt nhìn thân ảnh anh vẫn đứng lặng trong đêm tối, mãi không dời bước.

Sau hai ngày, Diêu Viễn về quê với bà. Trưa hôm nay hai bác vừa ra ngoài liền có người đến nhà họ. Giang Văn Hàn đi đến cửa phòng khách, lúc này Diêu Viễn đang cùng bà ngồi đó, cô ở bàn chằm bài, bà thì nằm trên ghế mây vân vê tràng hạt. Diêu Viễn nghe được tiếng bước chân thì nhìn về phía cửa, một giây sau bỗng đứng bật dậy, tiếng vang khiến cho bà đang nhắm mắt cũng mở mắt ra quay đầu nhìn người ngoài cửa, lại quay đầu nhìn về phía cháu gái, “Là bạn từ xa đến thăm cháu à?”

Diêu Viễn trừng mắt nhìn người nọ, ông khẽ khom người với bà, nói một tiếng “Xin chào”, sau đó nói với Diêu Viễn: “Tôi nghĩ cháu sẽ muốn ra ngoài nói chuyện hơn.”

Cô không muốn để người này vào nhà, cho nên nói với bà: “Bà, cháu ra ngoài một chút, bên ngoài lạnh, bà đừng ra.”

Giang Văn Hàn theo Diêu Viễn ra ngoài, đứng dưới một gốc lê đa trở hoa, “Diêu tiểu thư, tôi đến đây là muốn nói cho cháu biết, dù cháu có hận tôi như thế nào, tôi cũng không có gì có thể bồi thường cho cháu được.”

Diêu Viễn ngơ ngác, sau đó liền hung hăng lườm Giang Văn Hàn, “Tôi cũng không còn gì để ông phá hoại nữa đâu, mời ông lập tức rời đi.”

Giang Văn Hàn hơi ngạc nhiên, sau đó thấp giọng cười khò một tiếng, “Không, ý của tôi là tôi cũng chẳng còn gì, cho nên không có gì có thể bồi thường cho gia đình được...” Nhìn ánh mắt Diêu Viễn đầy chán ghét tức giận, Giang Văn Hàn cười nhẹ, “Cháu cho là tôi đang nói dối? Tôi cũng chỉ mong có vậy... Có câu vạn sự quay đầu chỉ là hư không, chưa quay đầu thì đều là mộng...”

Đáng tiếc, cơn ác mộng này kéo dài đã mười sáu năm, mà có lẽ sau này vẫn sẽ tiếp tục như vậy, đời này không thể tỉnh lại.”

Diêu Viễn không lên tiếng.

Giang Văn Hàn nói: “Tôi không phải đến cầu xin cháu tha thứ. Đời này của tôi đã sớm bị hủy hoại trong vụ tai nạn đó rồi, tha thứ hay không cũng chẳng thay đổi điều gì. Cô bé, tôi năm nay đã 45 tuổi rồi, 29 tuổi năm ấy ngồi tù, người yêu chờ tôi 3 năm, cô ấy nói chờ tôi ra tù thì kết hôn, nhưng cuối cùng năm đó lại đi mất. Sau khi mãn hạn tôi dùng mọi cách để tìm cô ấy, chỗ nào tìm được đều đi tìm hết, sau này mới biết cô ấy không phải đi rồi, mà là chết rồi. Cô ấy là phóng viên, chết ở San Francisco. Hiện giờ, tôi chỉ có hai bàn tay trắng, hoàn toàn không mong chờ điều gì nữa. Tôi đến đây chỉ là muốn nói với cháu những lời này, không muốn lại có người bởi vì lỗi lầm của tôi mà bị ảnh hưởng, phải chịu thương tổn không đáng có.” Mà có đôi khi, người sống kỳ thật chưa hẳn tốt hơn người chết. Giang Văn Hàn trong lòng nhàn nhạt nghĩ, có điều lời như vậy không thể nói ra được.

Một cơn gió thổi tới, từng mảnh hoa lê rơi xuống, người đàn ông tao nhã ngẩng đầu nhìn, khẽ cười một tiếng, “Cô bé, tôi nói hết rồi.”

Giang Văn Hàn ra về, lúc ông đi, Diêu Viễn nhìn thân ảnh người này dần dần tan vào trong bóng tối, trong lòng bỗng nảy cảm giác tịch liêu khó hiểu.

Chờ Diêu Viễn xoay người lại thì đụng phải một đôi mắt già nua, “Bà, sao bà lại đứng trước cửa?”

“Trời tối rồi, bên ngoài muỗi nhiều, vốn định mời khách vào nhà nói chuyện...” bà chậm rãi thong thả bước đến trước cây lê kia.

Diêu Viễn mau chóng đỡ lấy bà, “Vâng, hẳn đã đi rồi, chúng ta cũng nên về thôi.”

Bà mỉm cười vỗ vỗ tay cháu gái, sau lại nhìn về phía cây lê, nói: “Cây này là ba con trồng lúc con mới sinh ra, bây giờ đã cao như vậy, con cũng trưởng thành rồi. Bà còn nhớ lúc con 3 4 tuổi, cây lê lần đầu tiên nở hoa, con chạy đến dưới tàng cây, nói còn chưa sôi đã bày đặt đọc thơ cổ, “Hót như nhất dạ xuân phong lai- Thiên thụ vạn thụ lê hoa khai*”.”

*Trích trong bài “Bạch tuyết ca tống Vũ phán quan quy kinh” của Sầm Tham, mình dịch thô là “Bỗng như một đêm gió xuân thổi- Ngàn vạn cây lê cùng đơm hoa”

Diêu Viễn mũi cay cay, duỗi tay nhẹ ôm cánh tay bà, thấp giọng gọi: “Bà ơi.”

Bà lại nói: “Viễn Viễn là đứa trẻ ngoan, không nên chịu khổ nhiều như vậy. Bà sớm chiều tụng kinh cũng chỉ cầu Bồ Tát một chuyện, chính là hi vọng con cùng Hân Nhiên được mạnh khỏe, hạnh phúc.”

Diêu Viễn cố nén chua xót trong đáy mắt, cúi đầu khẽ trả lời một tiếng: “Vâng.”

Buổi tối Diêu Viễn trở về nội thành, xe của bác vừa đi, cô đang chuẩn bị vào nhà thì có người chạy tới, “Su nương!” Đúng là Giang Kiệt.

Diêu Viễn kinh ngạc vô cùng, “Cậu sao lại ở chỗ này?”

“Em đến chơi, mẹ cũng đến .” Cậu ta quay đầu nhìn về phía sau lưng, cách bọn họ không xa có một người phụ nữ mỉm cười đi tới, nói với Diêu Viễn: “Diêu tiểu thư, có thể nói chuyện với cô một chút không?” Giọng nói vô cùng dịu dàng.

Diêu Viễn không khỏi nghĩ, 2 ngày này cô gặp người của Giang gia cũng nhiều thật.

Bọn họ cùng tới một phòng trà gần đó. Giang Kiệt vẫn luôn bám lấy tay Diêu Viễn, trái một câu chị phải một câu chị, mẹ cậu ta cũng không nói gì, chỉ hiền lành nhìn đứa nhỏ, thở dài với Diêu Viễn: “Em nó nghịch ngợm, cháu chớ để ý.”

“Không đâu ạ.” Diêu Viễn rất thích trẻ con, hướng chi bộ dạng Giang Kiệt lại phần chân như vậy.

Sau khi phục vụ mang trà lên, mẹ Giang Kiệt mới chính thức mở lời: “Kỳ thực lần này là ba An Lan để cô đến . Diêu tiểu thư, cháu có biết chuyện An Lan muốn đổi họ không?”

Diêu Viễn cau mày, lắc lắc đầu.

Mẹ Giang Kiệt thở dài, “An Lan vì cháu mà nói với mọi người trong nhà là muốn từ bỏ họ Giang, theo họ mẹ. Cha nó đương nhiên là không cho phép , nhưng An Lan đứa nhỏ này từ nhỏ độc lập tự chủ đã quen, kể cả cha không đồng ý nó vẫn có thể đi làm. Ông thì thương nó từ nhỏ, phàm là chuyện có thể dàn xếp được đều nghe nó, nhưng chuyện này mà cũng chấp nhận. Cha nó mấy ngày nay đều ăn không ngon ngủ không yên, suy nghĩ thật lâu mới quyết định để cô đến nói chuyện với cháu, có lẽ còn có cơ hội xoay chuyển.

Cha An Lan là người sĩ diện, cũng vì để có người thừa kế sản nghiệp ông ấy dày công xây đắp cho nên dù thế nào cũng không chấp nhận được chuyện An Lan muốn sửa họ mẹ mới ra hạ sách này, để cô đến tìm cháu nói mấy câu. Cô bé, cô biết chúng ta đưa ra loại yêu cầu này thực ích kỷ, An Lan yêu cháu, nó vì cháu làm bất cứ việc gì đều là có lý do , nhưng có nhiều chuyện dù có lý hơn nữa cũng không nên làm, cháu thấy có phải không?”

Diêu Viễn nghe được trọn tròn mắt, nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào.

Đôi phương lại nói: “Cháu có thể nói chuyện với nó một chút không? Chỉ cần nó không đổi họ, những chuyện khác đều có thể thương lượng mà.”

Diêu Viễn rót cuộc miễn cưỡng cười cười đáp: “Cô đại khái chắc cũng biết cháu là ai? Ý cháu là biết cha mẹ cháu là ai. Nếu cháu và An Lan yêu nhau, mọi người chẳng lẽ không lo lắng cháu có ý xấu sao?”

Trên mặt người phụ nữ dịu dàng nhã nhặn lộ rõ sự thương tiếc, “Đối với chuyện của cha mẹ cháu chúng ta thực xin lỗi, nhưng cô biết cháu là cô gái tốt. An Lan chung tình với cháu, tiểu Kiệt thích cháu, An Trình qua điện thoại cũng từng đề cập với cô cháu rất hợp với An Lan, bởi vì cháu kiên cường, độc lập cùng hiểu chuyện hơn rất nhiều các cô gái khác.”

“Cháu không tốt được như cô nói đâu ạ.” Diêu Viễn thực sự cảm thấy mình không tốt như vậy, ít nhất không đáng được anh trả giá nhiều như vậy.

“Cháu sẽ nói chuyện với anh ấy.” Lúc Diêu Viễn nói ra câu này, người phụ nữ tâm sự nặng nề trước mặt hai hàng mi rớt cuộc cũng giãn ra, bà nắm lấy tay Diêu Viễn vỗ nhẹ, “Cám ơn cháu, cô bé, cám ơn.”

Đối phương trước khi đi còn nói thêm: “Nếu như cô may mắn sinh được con gái rồi độc lòng dạy dỗ, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể ngoan được như cháu.”

Diêu Viễn chỉ cười, cô nhớ hồi nhỏ mẹ từng nói: “Làm người rất khó, cũng rất đơn giản, nhưng chỉ cần nghe theo trái tim mình thì dù ngọt bùi hay cay đắng, đều là xứng đáng.”

Anh làm vậy vì nghe theo trái tim mình ư?

Nhưng đáng sao?

Sau khi về đến nhà, Diêu Viễn ngồi trên sofa thật lâu rồi mới lấy di động gọi điện thoại cho anh, “Anh có đang ở Giang Ninh không?”

“Không, để anh qua đó nhé?”

“Cũng không cần ngay bây giờ phải...”

“Không sao, anh qua đây.” Giọng anh trầm thấp nhu hòa, ngữ khí như giữa những người yêu nhau vậy.

Xa cách hai ngày, bọn họ lại gặp nhau.

Lúc anh xuất hiện ở cửa nhà cô, rõ ràng là bộ dáng cuống quýt chạy tới, Diêu Viễn nhìn có chút khôngỡ, nhưng vẫn là nhìn được không nói gì, chỉ nghiêng người cho anh vào trong. Giang An Lan cởi bỏ áo vest, sau lưng somi trắng còn có dấu vết toát mồ hôi nhưng biểu cảm vẫn vô cùng thông dong bình tĩnh.

“Anh uống gì?”

“Nước đi.” Anh nói xong, rớt cuộc cũng cười một cái, “Sao đột nhiên lại muốn gặp anh?”

Diêu Viễn rót cho anh một cốc nước, “Mẹ tiểu Kiệt đến tìm em.” cô không có nói Giang Văn Hàn cũng đã đến tìm cô, không phải có ý giấu diếm, chỉ là cảm thấy không cần thiết phải nói ra.

“Ừ.” Giang An Lan bình thản đáp, “Họ nói gì em cũng không cần để ý đâu.”

Diêu Viễn cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói: “Anh không cần thiết phải làm như vậy.” Hai người lúc đầu ngồi cách nhau một khoảng cách nhất định, Giang An Lan nhìn cô một lúc rồi mới đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Diêu Viễn trong khi cô vẫn luôn hướng tầm mắt ra chỗ khác, sợ nhìn anh rồi sẽ thực sự mất hết cả chí khí.

Bầu không khí vô cùng ngưng ngập, ít nhất đối Diêu Viễn mà nói là như thế. Cô chưa từng không kiên định như vậy, nửa nạc nửa mỡ khiến đôi bên đều không thoải mái. Sớm biết trước kia có chuyện như vậy, hai người từ đầu đã không nên đến bên nhau, ít nhất cô sẽ không tiếp cận anh để bây giờ tiến thoái lưỡng nan.

Giang An Lan khôn khéo chừng nào, liếc mắt liền đọc được tâm sự trong lòng Diêu Viễn, “Anh đối họ không phải vì em, mà là vì bản thân anh. Diêu Viễn, anh làm người vô cùng ích kỷ, anh muốn để em không có gánh nặng tâm lý mà ở bên anh, đây là mong muốn của anh.”

Hai người đều không nói thêm gì, mãi cho đến khi Giang An Lan lại nhếch miệng cười nói “Không thì chúng ta bỏ trốn đi?”

“...”

“Tiểu Viễn, thực ra em giúp anh đã hai lần rồi, em đã nhớ ra lần thứ hai chưa?” Nếu không phải là cần thiết, lần thứ hai này anh cũng chẳng muốn nói ra.

“A?”

“Anh tốt nghiệp Giang đại không bao lâu sau liền nhập viện, mới đầu là ở Bắc Kinh, sau lại chuyển đến bệnh viện Giang Ninh hơn nửa năm, phiền...” Vốn định nói “Phiền đến đời mạng” Giang An Lan giữa đường sửa miệng, “Cảm thấy chán muốn chết, ăn không ngon, em cũng biết đây, đồ ăn trong bệnh viện cái gì cũng không ngon. Có một hôm anh tự ý ra ngoài ăn, bàn bên cạnh thực àm ỉ, dạo đó anh... Tâm tình cũng không phải rất tốt, liền bảo bọn họ ngậm miệng...”

Diêu Viễn học kỳ 1 đại học năm 2 có đi làm thêm, lần đầu là phục vụ trong một nhà hàng cao cấp, lương cao, yêu cầu ngoại hình tốt, tiếng Anh tốt, bởi vì ở đó đa số là khách ngoại quốc. Kết quả cô vừa đi làm còn chưa đến một tuần lễ liền đụng phải tình huống có người gây chuyện, một bàn 3 4 người nước ngoài bắt nạt một người Trung Quốc nhã nhặn bàn bên cạnh. Hôm đó đúng lúc quản lý có việc phải ra ngoài, chung quanh đồng nghiệp thì thà thì thảm không biết nên làm thế nào, cô liền không nghĩ nhiều đi lên giúp đồng bào, dùng tiếng Anh nói với mấy người nước ngoài: “Anh ấy không cố ý, thành thật xin lỗi, bữa này tôi mời các vị.” Vừa nói xong, Diêu Viễn liền vô cùng vô cùng hối hận, chính

cô cũng còn đang thiếu tiền, bày đặt gì chứ... Nhưng lời đã nói ra cũng không thể nuốt về được, thôi còn may cuối cùng không phát sinh bạo lực.

“Em thanh toán cho anh hai lần, tuy rằng lần sau anh cảm thấy hoàn toàn không cần thiết.” Anh thoạt nhìn yếu như vậy sao?

Về phần Diêu Viễn, đương nhiên cũng không phải người chạy khắp nơi làm việc tốt, chẳng qua cô từ nhỏ đến lớn đều khó khăn, nhìn thấy người cần giúp đỡ thì muốn giúp mà thôi, nhưng bỏ tiền ra giúp thì cực ít. Kết quả hai lần tốn nhiều tiền nhất đều là vì anh, Diêu Viễn cũng không biết nên nói gì hơn.

“Anh có phải hay không vì báo ân...”

Giang An Lan hơi có chút bất đắc dĩ cắt ngang, “Anh tưởng quan hệ của chúng ta giống Romeo và Juliette hơn.” Còn nữa, anh từ trước đến nay đã bao giờ là thiện nam tín nữ? Báo cái gì ân? Chẳng qua bởi vì cô là cô, cho nên anh mới như vậy, mới có thể cố ý đem phần ân tình kia phóng đại đến dương vô cùng.

“Diêu Viễn, chúng ta bắt đầu lại đi.”

Nếu như trái tim cô cứng rắn hơn một chút, cô đã có thể từ chối anh rồi.

Trên đời luôn có người như vậy, làm cho bạn không thể kiểm soát được mình, mà những khúc khuỷu trên đường chẳng qua cũng chỉ khiến bạn thấy rõ bản thân không thể kháng cự người kia như thế nào mà thôi.

Diêu Viễn thở dài, rút cuộc cũng nhìn về phía người một dạo cô không dám đối mặt đó, “En gần đây đều nghĩ đến chuyện của anh.”

“Ừ?”

“Em vốn không muốn nghĩ, nhưng vẫn không tự chủ được mà nghĩ tới, sau đó liền ngủ không được.”

Giang An Lan vẫn nhìn cô không chớp mắt, hít thở cũng không sâu, sợ không cẩn thận sẽ cắt ngang lời cô cần nói.

“Em có thể sẽ rất khó hòa hợp mà sống chung với người nhà anh được.”

“Anh biết.”

“Em chỉ là... yêu anh...” khi nói câu này cô vẫn còn có chút đau lòng.

“Anh biết rồi.” Giang An Lan duỗi tay đem Diêu Viễn ôm vào lòng, khép hờ mắt lại, rõ ràng trút đi được gánh nặng. Người đàn ông kín như hũ nút lúc này cũng lười đi giấu kín tâm sự, anh vốn dĩ đã muốn để cô nhìn thấy được tình cảm của mình một cách trần trụi nhất, cho nên anh một chút cũng không để tâm thừa nhận những lo sợ bất an trong lòng trước đây, “Nếu em còn không tiếp nhận, anh thật không biết nên làm thế nào bây giờ, may quá...”

Bọn họ tốt rồi, đúng không? Khoảng thời gian này hai người đều không vui về gì, lúc này dựa vào nhau lại thấy bình yên đến lạ. Trong phòng phảng phất

một hương thơm nhàn nhạt, Diêu Viễn nghĩ chắc là mùi khoa khô an thần hôm nay ở quê bác làm cho cô.

“Đang nghĩ gì thế?” Giang An Lan cúi đầu hôn lên trán cô.

“Cây cỏ thơm trong nhà hàng đó.”

Bọn họ cứ như vậy ngồi trên sôpha trong phòng khách, câu có câu không nói chuyện.

Diêu Viễn vừa ngủ, di động của Giang An Lan lóe lên một tin nhắn: “Thế nào ?”

Loại người âm mưu đầy bụng như Giang An Lan, ai có thể chơi được chứ?

Mấy người trong nhà đến tìm cô đều là do anh âm thầm thúc đẩy, ngay cả việc lớn như đổi họ anh cũng đã làm được rồi, loại chuyện này dù là ở những gia đình bình thường còn khó có thể thành công, huống hồ là danh môn thế gia như Giang gia. Mà thực ra chiếu theo dự tính của anh, cho dù hôm nay cô không gọi cho anh, tối đa chuẩn bị một ngày sau anh cũng có thể tới tìm cô được rồi .

“Thanh Minh anh đi thăm mộ mẹ, có nói qua đợt này sẽ dẫn cả em đến.”

“Khi mẹ qua đời anh còn không nhận thức được nhiều, chuyện về bà đều là nghe người khác kể, với đọc vài thứ mẹ ghi chép lại mới biết được. Tên của anh cũng là mẹ đặt , ‘Con của mẹ, nguyện cho con một đời bình an, không có sóng gió.’ tuy rằng anh nửa đời này cũng không tính là bình an, không có sóng gió, nhưng cuối cùng coi như không chết yểu...”

“Cha mẹ quen nhau ở đại học, tự do yêu đương. Mẹ vì ba hy sinh rất nhiều, buông bỏ cả lý tưởng, từ Giang Ninh gả đến Bắc Kinh. Mẹ sức khỏe không tốt, đồ ăn, khí hậu phương Bắc bà đều không thích ứng được, nhưng vì ba mẹ đều vui vẻ chịu đựng. Điểm này anh đại khái cũng tương đối giống mẹ, có lẽ còn có chấp hơn, có thể bất chấp thủ đoạn, càng bất kể cái giá phải trả lớn đến đâu, không đạt được mục đích nhất quyết không bỏ qua, chỉ để có được thứ mình muốn .

“Tiểu Viễn... Anh không lương thiện, nhưng tuyệt đối sẽ không phụ em.”